

Robin
Constantinová

Podzim,
na který
nezapomenu

FRAGMENT

Podzim, na který nezapomenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Constantinová
Podzim, na který nezapomenu
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Podzim,
na který
nezapomen

Robin Constantinová

FRAGMENT

Pro *Ruth a Lea*, jeden z mých nejoblíbenějších
dívčích románků

„Žádná z vás se nedostane na Harvard.“

Paní Fioreová se odmlčela, aby si získala pozornost, a přejížděla očima tváře na hodině literatury se samolibým úsměvem. Pronesla ta slova s takovým přesvědčením, jako by jí volal samotný předseda přijímací komise a oznámil jí osobně, že žádná dívka z celého prvního ročníku školy Sacred Heart Academy nebude smět ani podat přihlášku na Harvard.

Tohle měl být původně motivační úvod.

Bylo deštivé, nepříjemné páteční ráno. Listopad. Ráno, kdy je nejlepší zůstat pod dekou a koukat na jeden díl seriálu *Gossip Girl* za druhým – a ne se nechat deptat školní poradkyní. To, jestli se dostanu na Harvard, nebo na jinou vejšku, mě momentálně zajímalo dost mizivě. Budoucnost byla hodně vzdálená věc, která se dostaví až po těch naléhavějších, jako jsou prázdniny na svátek Díkůvzdání nebo to, že se do konce prosince má složit vklad na ples třetího ročníku, aniž bychom ještě měli určené datum.

Zkoumala jsem třídu a přemítala, jestli ještě někomu dalšímu tenhle projev leze na nervy. Rezignované pohledy mířily přímo vpřed a Fioreová mlela a mlela. Jazz vedle mě si dokonce psala poznámky. V protějším rohu místnosti jsem zahlédla Maddii, jak

se skloněnou hlavou žmoulá tužku. Vypadalo to, jako by si taky psala poznámky, ale poznala jsem, že skicu je. Doufala jsem, že tentokrát si nevzala na mušku mě, protože se asi tvářím všelijak, jenom ne příjemně.

Po pravdě? O Harvardu jsem nikdy neuvažovala, ani jako o motivaci, ale slyšet někoho – dokonce pedagogického poradce – jak mi tvrdí, že nemám šanci, mě našvalo. Je to snad nějaký poradenský motivační trik z příručky *101 rad pro školní poradce*? Copak si paní Fioreová neuvědomuje, že nás uráží?

Představila jsem si, jaké by to bylo, nahrát její malou řeč. Uvázala bych ji do jedné z našich lavic, ze kterých máme otačené zadky, a dožadovala se dokladu o její kvalifikaci školního poradce, protože je naprosto zřejmé, že musela vynechat seminář *Jak motivovat studenty* a místo toho se zapsala třeba na *Různé způsoby, jak je rozhodit* nebo *Staromódní květinové tisky*. Pak bych ji přinutila poslouchat ten znevažující projev stále dokola. Schválně, jak motivovaná by se potom cítila?

Prohlášení Fioreové dodalo další depresivní faktor tomuhle pololetí, se kterým jsem byla pořád víc nespokojená. Moje aktuální pořadí úspěšnosti ve třídě představovalo nepříliš oslnivé číslo 49. Zatracená čtyřicet devítka ze sto dvou žáků, což mě fakticky řadilo do horní poloviny třídy, ale *jenom o fous*. A moje žádost o přijetí do čestného spolku *Sacred Heart National Honor Society* dopadla jako totální propadák. Nominována, ale odmítnuta. K dovršení toho pokoření učitelé cítili potřebu se svěřovat, proč si myslí, že vás odmítli, abyste se mohli zlepšovat a pracovat pilněji a v příštím pololetí prošli.

Wren Caswellová. Nezapojuje se aktivně do dění ve třídě.

Chytrá, ale tichá.

Tichá, nemluvná.

Příliš tichá.

Pokoušela jsem se nenechat se tím hodnocením rozhodit, ale nešlo to. To, že jsem tichá, není výsledek nějakého vědomého protestu. Je to moje povaha. A jakmile mi někdo ještě začne předhazovat: „No nazdar, ty jsi ale tichá myš,“ jenom mě to víc zažene do mojí ulity. Pokud budu mít co říct, tak to přece řeknu, nikdy jsem však neměla ve zvyku na sebe poupat pozornost. Ve škole to byla vždycky dobrá vlastnost. Dokonce oceňovaná. Zato v hodnocení čestného spolku to vyznělo skoro jako charakterová vada. Jako něco, co bych měla zlepšit.

Takhle to přece nefunguje.

„Co to dneska s tou Fioreovou bylo?“ zeptala se Jazz a rozbalovala si přitom mrkvový salát. Jazz trénuje, protože v lednu s tátou poběží svůj první půlmaraton, a taky se dala na zdravou stravu. V poslední době jí pořád stejné obědy – nízkotučné proteinové pomazánky na celozrnném chlebu, vitaminový nápoj a mrkev. Nikdy mi to nevadilo, ale dneska, po tom projevu o nulových šancích na Harvard, mi lezla na nervy ta její totální superambiciózní dokonalost.

„Taky si myslíš, že to přehnal?“

„He? Kdo co přehnal? Co mi uniklo?“ Mads plácala svůj tác s obědem vedle nás na stůl.

„Fioreová. Na poslední hodině. Nebo jsi zase spala?“ zeptala se Jazz a ukázala na ni mrkví. Mads se předklonila, sebrala Jazz mrkev zuby a překusovala ji, zatímco se snažila uvelebit u našeho stolu. S těmi nakrátko ostříhanými platinovými vlasy a raráškov-

ským úsměvem vypadala jako zlobivá středoškolská Zvonilka.

„Nespala, jenom jsem si čmárala,“ prohlásila, vzala ze svojí hromádky knížek skicák a podala mi ho.

„Čmáralas Bena Franklina?“

„Ne,“ popadla skicák a otočila na jinou stránku. „To bylo včera. Tady se koukni.“

„Ech, hmm... kdo to je?“ zeptala jsem se a podala skicák Jazz.

„Ty nevíš?“

Jazz na mě upřeně hleděla, obočí tázavě zvednuté.

„Nějaký kluk ze studentský kapely?“ hádala jsem.

„Ne! Přece Zach,“ prohlásila Mads a sebrala Jazz skicák.

„Aha, to jsem měla poznat hned, vypadá tak kromaňonsky,“ prohlásila Jazz a vytáhla další mrkev.

Mads se zašklebila, ale pak se usmála. „Nejdou mi nosy, strašně záleží na stínování. Tak co bylo s tou Fioreovou?“

„No přece všechny ty řeči o tom, jak se nikdo z nás nedostane na Harvard.“

„Jo *tohle*? A co je na tom tak strašného?“ zeptala se, otevřela pytlík s chipsy a jeden mi nabídla. Mávla jsem rukou, že nechci.

„Nelíbí se mi, když na mě někdo shlíží svrchu,“ poznamenala Jazz.

Mads pokrčila rameny: „Je realistka, to je všechno.“

„Můžu se dostat na Harvard, když budu chtít,“ opáčila Jazz.

„OK, možná že *ty* můžeš, doktorko Kadamová, ale co my ostatní? Harvard je pro nás teď virtuálně vzdálený alespoň milion kiláků. Proč si to obě berete tak osobně?“

„Protože to cítíme jako osobní útok,“ prohlásila jsem a odstrčila jsem oběd. „Bylo to, jako by tvrdila, že jsme hloupý holky, tak proč se obtěžovat?“

Žádná z nich neodpovídala – místo toho si vyměnily vědoucí pohledy. Mads ostentativně hlasitě schroupala brambůrek.

„Co je?“

„Tobě jde o čestný spolek, že jo?“ zeptala se mě Jazz se stejným soucitným pohledem raněné holubice, kterým reagovala, když jsem jí ukázala zamítavý dopis.

„Nedivím se, že máš vztek, Wren,“ dodala Mads.

Cítila jsem, jak se mi derou do očí slzy, až jsem musela zamrkat a sklopit pohled. Občas nesnáším, jak moc do mě moje kámošky vidí.

„O to nejde.“

„Kašli na to, je to prkotina,“ utěšuje mě Mads.

„Není to prkotina,“ protestuje Jazz.

„Jezzy Girl, tohle nepomůže.“

„V dalším pololetí tě nominují znova. Je super tohle mít v životopise.“

Začaly se dohadovat o tom, jestli je spolek důležitý, nebo ne, ale já jsem je přestala poslouchat. Věděla jsem, že na něm záleží. Je tam akademická elita školy. Nejvíc mě štvalo, že to pitomé hodnocení mě vykreslovalo jako průměrnou tichou holku.

Vždycky jsem se považovala za chytrou, nikdy jsem neměla problémy mít vyznamenání. Ale na malé škole, kde každý soutěží s každým, se to nepovažovalo za nic nadprůměrného. Přišla jsem o svoji pozici na předních příčkách, protože můj mozek odmítl pochopit vyšší matematiku. Dokonce i s doučováním jsem domů přinesla své první trojky z matiky a geo-

metrie. Zatímco jsem si prohlížela svoje do spolku přijaté kámošky, připadala jsem si jako podvodnice, která si hraje na něco, čím není. Možná by bylo vhodnější, abych se přátelila s Darby Greeneovou, která vzadu ve třídě prodává mámin xanax za deset babek za pilulku a vůbec ji netrápí, že nemá zářné studijní výsledky. Ale učitelky ji mají rády. Ve třídě se hlásí.

„Zapomeňte na to, holky, já jsem fakt v pohodě,“ prohlásila jsem nakonec.

„A proč bychom se měly vůbec řídit radama ženským, která si kupuje barvu na vlasy u Duane Reade?“ poznamenala Mads. „Přiď po škole ke mně. Umírám touhou vyzkoušet ty melírové proužky na tvou hlavě. Možná se staví i Zach s kámošema. Budem se bavit u nás ve sklepě.“

Zach byl něco jako Madisonino přerostlé štěně – a její kluk. Neměli společného vůbec nic, až na to, že kdykoliv se ocitli na metr od sebe, nedokázali se nedotýkat. Mads by se ráda rozdělila o svoje štěstí a neustále se nás pokoušela dát dohromady se Zachovými kamarády, ale ti byli zatím tak nevýrazní a bez chuti jako ty brambůrky, které chřoupala.

„Pokud ,bavit se u vás ve sklepě‘ obnáší odrážet Zachovy kámoše z fotbalu, nechám si to klidně ujit, ale melír mě zajímá,“ odpověděla jsem.

„A co třeba kinovečer?“ navrhla Jazz. „Rezervovala jsem si v knihovně *Pretty in Pink*. Mohla bych vzít klidně i něco dalšího a zkoukly bychom dva filmy? K tomu velký kbelík popcornu? Dokonce bych přihodila i svoje oblíbené M&M’s.“

„To zní skvěle, ale...“

„Počkat,“ zarazila nás Mads, „chcete tím říct, že byste obě daly přednost nějakému romantickému

sladáku a nekvalitnímu jídlu před živejma, svalnatejma fotbalistama?“

Jazz nevěřičně vykulila tmavé oči. „Sladáku? *Pretty in Pink* je klasika...“

„... kterou jsem viděla nakouskovanou na díly na kabelovce už xkrát.“

„Holky, já musím makat,“ pokusila jsem se uhasit jejich dohady fantazie versus realita.

„Jakou má pak výhodu, že jsi dcera majitele, když nemůžeš čas od času vynechat?“ nadhodila Mads.

„Tenhle víkend jsme naprosto zabukovaní. A krom toho Camelot je možná moje budoucnost.“

Jazz přejížděla pohledem mezi mnou a Mads. „A to odkdy?“

„Svatby jsou velkej byznys. Nebylo by to tak špatný, ne? A nepotřebovala bych k tomu žádnou vysokou matiku. Na to bych si mohla někoho najmout.“

„Jasně, a pak by sis mohla najmout mě, sotva vylezu z Pratt, abych ti tam udělala celkovou rekonstrukci,“ navázala Mads. „A Jazz by tam mohla mít tu svoji obří honosnou svatbu a pak budeme všichni žít šťastně až do smrti.“

„A proč se v té vaší pohádce mám vdávat zrovna já?“

„Protože já jsem architektka a Wren je majitelka firmy a já jsem si nebyla jistá, jak by do toho zapadla pediatrička. A kromě toho chci nosit sárí.“

„Čtyři roky na medicíně plus praxe, pche, rozhodně nebudu mít čas na opravdovou romanci.“

„Jenom tu předhazuju různé možnosti. Ne každý má tak jasnou představu o tom, jaký život povede po střední škole,“ prohlásila jsem a zabalila nedojedený oběd. Pak jsem ho napěchovala jako modelínu do hnědého papírového pytlíku.

„A co po práci, Wren? Většinou jsi hotová do jedenácti, ne?“

„Netuším. Myslím, že tenhle víkend si prostě dám voraz.“

„Vyrazila sis s někým od rozchodu s Trevorem? Tak se na tu práci pro jednu vykašli. Máš víc než nárok taky na nějakou zábavu.“

„Madison,“ napomenula ji Jazz šeptem.

Posbírala jsem učebnice a jídelní ták a vstala od stolu. „Přestaň mě poučovat, co potřebuju, jo?“

„Wren, počkej, promiň. Trev je blbec. Jenom se tu snažím říct, že už je čas, aby sis vyrazila ven, i když ti třeba přitom trochu zavlhnou boty... no, kromě jiných věcí.“

„No tak, Mads,“ vyprskla Jazz.

„Nepoužívané zboží – rezavé se složí. Zachovi kámoši jsou sexy. Nikdy nevíš, třeba se budeš muchlovat s příštím Davidem Beckhamem.“

„Jo, tak já se nad tím zamyslím... NE,“ odpověděla jsem a odkráčela, než měly šanci mi navrhnout cokoli dalšího.

Jedna letmá poznámka od Mads – a PRÁSK, Trevor DiMarco mi zase straší v hlavě. Byla jsem do něho zblázněná, ale nějak nám to nešlo dohromady. Byl můj první. Můj jediný kluk. Můj odstrašující příklad.

Byl to kámoš mého bráchy Joshe. Jeden z mnoha kluků, kteří se objevovali u nás doma, hráli basket na příjezdovce anebo se povalovali v obýváku, koukali na telku a zabíjeli čas, než se dohodnou, na který zápas nebo kterou akci vyrazí večer. Neutuchající proud hezkých kluků – to je výhoda, když máte staršího bráchu v posledním ročníku na St. Gabriel Prep. Však

jsem toho taky naplno využívala. Vymýšlela jsem si různé důvody, proč se vyskytovat v kuchyni. Dědala si úkoly na terase. Cokoliv, co dovolovalo, abych se legitimně vyskytovala uprostřed dění.

Trev mi říkal *mořský orlík, racek, havranka...* Vymýšlel pro mě kdejaká ptačí jména, jenom ne wren – střízlík. Ale já jsem to nepovažovala za nic jiného než za obyčejné škádlení. Až do onoho večera, kdy jsem najednou vzhledla od knížky *Na Větrné hůrce* a zjistila, že Josh a všichni ostatní odešli. Jenom Trev stál přede mnou, ruce v kapsách, přizvednutá ramena a v modrých očích plachý, trochu nejistý pohled. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla.

„Čau, Wren,“ řekl, sebral mi z ruky knížku a opřel se o kuchyňský ostrůvek. Úplně se mi sevřel žaludek, když jsem uslyšela svoje jméno nezkomolené. Ani jsem si nestihla založit stránku. „Říkal jsem si... jestli bys možná... šla bys třeba... dneska večer někam... se mnou?“

„Někam?“ Hrdlo jsem měla úplně stažené. Zabubnovala jsem nervózně prsty o pult. Nikdy předtím jsem z něj nervózní nebyla, ale když jsme tu teď byli spolu sami, bylo mi, jako bych dostala ránu po hlavě. To *on* byl tím důvodem, proč jsem se pořád potloukala kolem. Trev se svými dokonalými písčově plavými vlasy, opálený, neustále pohodový – prostě se mi dostal pod kůži. Položil mi ruku na dlaň, abych přestala bubnovat.

„Co kdybychom to třeba, víš, nechali vyvrbit, kam nás večer zavede?“

Nechat to vyvrbit, kam nás večer zavede, to byla Trevova životní filozofie, které jsem se nemohla nabažit. Náš vztah, to byl závratný kolotoč maturitáku

a následných večírků, nekonečná řada večerů, kamkoliv nás zavedly... a i když občas to bylo jenom na hrbatou pohovku v jeho obýváku, pro mě to byly exotické zážitky. Byla jsem šťastná, šťastná, šťastná – vznášela jsem se na obláčku svého prvního vážného vztahu. Trev měl na podzim začít studovat na SUNY, takže jsem věděla, že nás nečeká budoucnost, ale nemluvili jsme o tom. Jedna část mého já dokonce doufala, že to možná ani nebude muset skončit.

O ničem z toho jsem ale nepřemýšlela, když jsme vyrazili jednoho nádherného dne v polovině července do Belmaru. Sluníčko hřálo, foukal svěží vánek a já jsem si užívala svoji první procházku rukou v ruce po pláži s klukem, o něhož jsem opravdu stála. A tehdy se odehrál *ten* rozhovor.

Trev vlastně neřekl nic horšího, než že nedokáže uvěřit, že za necelý měsíc se už bude seznamovat s novou školou. Já jsem vlastně neřekla nic horšího, než že se nemůžu dočkat, až za ním na podzim přijedu na návštěvu, a jak to nějak zařídím, pojedu busem nebo vlakem nebo se svezu s Joshem, až se za ním pojedě podívat. Pak jsme se procházeli dál beze slov. Už mě nedržel tak pevně a pořád se na mě díval, jako by chtěl ještě něco říct. Čím delší to ticho bylo, tím víc jsem si uvědomovala, že jsem toho řekla moc, ale nikdy bych si nemyslela, že se se mnou rozejde tam na místě. Nad hlavou nám zarachotil dvojplošník s reklamou, na které stálo: *Drinky za dolar a předkrmy za poloviční ceny = D'Jais!*¹

„Koťátko, ne, myslel jsem... no... prostě chci být volný, až půjdu na školu. A ty bys měla být taky vol-

¹ Oblíbený taneční klub a restaurant v Belmar. Pozn. překl.

ná. Myslel jsem, že... že to je jasné.“ Tón hlasu měl laskavý, téměř ustaraný. Věděla jsem, že tenhle rozchod ho nepoznamená, prostě se vyvrbí – jako všechno ostatní v jeho životě.

Ten den jsem ho viděla naposled.

Pokoušela jsem se to brát s nadhledem, jako dospělá, ale... *dobrá akorát na sex*, to vystihovalo moje pocity spíš.

Máma už byla v práci a táta ještě řešil nějaký případ v kanceláři státního žalobce, takže jsem musela do Camelotu deset bloků přes město pěšky. Seběhla jsem u nás ze schodů a zachvěla se v chladném podvečerním vzduchu. Toužebně jsem pohlédla na sestřinu Altimu, která nám stála na příjezdovce od chvíle, kdy odjela studovat práva. Ještě čtyři měsíce do zkoušek na řidičák a bude moje. Ale dneska večer mi procházka nevadila. Alespoň že přestalo pršet, trocha pohybu mi pomůže setřást mrzutou náladu.

Camelot je v rodině mojí mámy nějakých 45 let. Každá rodinná oslava, od zlaté svatby mých prarodičů až po mých sladkých šestnáct, se konala v jednom ze sálů s výzdobou inspirovanou mýtem o králi Artušovi. Když se Camelot roku 1967 otevíral, představoval *to správné* místo, kde pořádat svatbu. Teď už si kýčovitě středověké kouzlo uchovala jenom vstupní hala – tmavé dřevo, závěsy v burgundském nachu a olejomalba zpodobňující krále Artuše (o které zasvěcení věděli, že modelem byl můj pradědeček) nad funkčním kamenným krbem. Jedno brnění, tak sto osmdesát centimetrů vysoké, které Josh pojmenoval Sir Gus, střežilo vchod do hlavního sálu nazývaného Lancelot.

Nikdo z nás nikdy nemusel pracovat, ale očekávalo se od nás, že až nastoupíme na střední, zapojíme se do provozu podniku. Brooke pracovala a přitom zvládala studia i společenský život. Na druhou stranu Josh zahrnul Camelot do svých společenských aktivit, a když byl v práci, proměnil zadní místnost v jednu velkou party pro kámoše, za kterými odbíhal mezi obsluhou. Já jsem během druháku jenom tu a tam vypomáhala, ale teď, když Josh i Brooke byli oba na studiích jinde, jsem tu trávila celé víkendové večery, když bylo zapotřebí.

Jakmile jsem prošla vstupními dveřmi, chaotická energie předsvatebních příprav mi hned zvedla náladu. S Jazz a Mads jsem jen tak vtipkovala, ale možná by nebylo až tak špatné, kdybych se toho tady v budoucnu ujala. Už jsem toho věděla o byznysu dost, protože jsem hodně pomáhala mámě, a měla jsem svůj názor na to, co funguje a co ne. Dokonce jsem pomáhala vybírat barvy, když jsme se pustili do tolik potřebné rekonstrukce sálů. A když je Brooke na právech a Josh dělá... no, ať je to co chce, na Rutgersu, je jasné, že nikdo z nich nemá zájem. Camelot, který mám přímo pod nosem, může být můj osud. Zatlakala jsem na zárubeň máminy kanceláře a vešla, připravená podělit se o svoje aktuální osvětlení.

Máma praštila telefonem a pak se snažila vydolovat z lahvičky dva ibuprofeny.

„Mělas tu být už před dvaceti minutami,“ prohlásila, vhodila si tablety do pusy a spláchla je hitem vody z láhve, která jí trůnila na stole.

„Promiň, musela jsem jít pěšky,“ odpověděla jsem, sundala kabát a srolovala rukávy svojí naškrobené bílé pracovní košile. Rychle jsem si čichla k podpaží. Dobré.

„Nechtěla jsem na tebe štěkat, Wren,“ omluvila se máma, protřela si oči a pak se opřela v křesle. Stěny její kanceláře byly pokryté zarámovanými děkovnými dopisy a usmívajícími se páry za celých pětadvaceti let existence podniku. Máma vypadala uštvaně. Tíha celého světa, nebo spíš tíha každé svatby a společenské události, těžce doléhala na její bedra.

„No, vždyť už jsem tu,“ prohlásila jsem.

„Pokud se ještě jedna jediná věc dneska večer pokazí, opouštím loď. Květinářka má zpoždění, šéfkuchař Hank si stěžuje na kvalitu lososa a Marguerite a José volali, že jsou nemocní. Je nějaká šance, že by si Jazz nebo Madison chtěly přivydělat nějaké drobné?“

„Myslím, že už vyrazily do města,“ odpověděla jsem a upravovala si rozčuchaný francouzský cop.

„Tak to by sis měla radši pospíšit, zlato. Koktejly by se měly podávat za necelou půlhodinku,“ vyzvala mě, vstala a natáhla se pro sako.

Pospíšila jsem si do Lancelotu, kde jsem našla tučet černobíle oděných zaměstnanců Camelotu připravujících na stoly větší množství stříbrných příborů, než jaké může moderní člověk potřebovat. Eben mě uviděl a zakřenil se.

„Čau, no to je dost, že ses objevila.“

Ebenu Phillipsovi bylo dvacet jedna a prokousával se kuchařskou školou. Začal pracovat v Camelotu zhruba ve stejnou dobu jako moje sestra Brooke. Byl už prakticky součástí rodiny a můj oblíbený parták v práci.

„Zkontroluj tohle, jsou to dary na charitu,“ prohlásil a podal mi jeden seznam. Novomanželé místo malých skleněných labutí nebo čokoládiček se svými

jmény darovali peníze na charitu, která vozí moskytiéry chudým rodinám do Afriky.

„Super, o něčem takovém jsem ještě neslyšela,“ odpověděla jsem. „Potřebuješ pomoc?“

„Budu ti nadosmrti zavázanej, když se toho ujmeš,“ prohlásil. „Dneska večer mám na starost hlavní stůl a oni budou v Ginevrině srubu. Potřebuju se tam dostat, abych všechno zkontroloval – a včera bylo pozdě.“

„Šťastlivče. Můžu ti dělat parťáka?“ zeptala jsem se a zamrkala na něj.

Podávat koktejly ve srubu, to byla vždycky zábava, protože se člověk ocitl v epicentru večírku. Mohli jste nahlédnout do života páru a jeho přátel a sledovat, jak nacvičují obřad a dělají hloupé fotky. Změna místa taky pomáhala, aby večer jaksi ubíhal rychleji.

„Joj, děvče, možná kdybys sem dopravila svoji zadinku dřív. Už jsem to slíbil tomu novému klukovi,“ odpověděl a ukázal bradou na vysokého světlovlasého kluka, který si evidentně nebyl jistý, jak naaranžovat poháry na vodu.

„Novému klukovi? Ale no tak,“ poznamenala jsem. „Hádám, že to nejsou jeho zářné dovednosti, co tě oslovilo.“

„No, do toho bych se na tvém místě radši nepouštěl, slečno Caswellová. Já nejsem na dětičky pod zákonem,“ zašklebil se. „Prostě si budeš muset dneska večer s koktejlovýma dědkama poradit sama, zlatíčko.“ Podal mi krabici se zbytkem rytých dárkových karet a přivolal bezradného blondatého kluka, aby spolu vyrazili přes parkoviště do srubu.

Než jsem skončila s rozmisťováním dárkových karet, už se v předsáli hemžili hosté a čekali na podávání koktejlů. Zatáhla jsem závěsy na prosklených dve-

řích sálu, aby byl první dojem ještě výraznější, a pak jsem vyrazila do kuchyně pro servírovací ták na první předkrmový chod. Čekala jsem ve frontě a sledovala, jak ostatní odcházejí s tácy plnými minipečiva, smažených ravioli a krevetových koktejlů a začala se bát, co vyfasuju já.

Šéfkuchař Hank ke mně přistrčil ták koktejlových párečků. Neochotně jsem ho popadla a odkráčela do již zaplněného sálu. Kapela začala hrát úvodní tóny vlastní přepracované verze „Fever“.

Malinké párečky byly prokletím mého života. Když jsem obsluhovala první den, jeden z hostů se mě zeptal, co to je. Měla jsem sto chutí mu říct: „Jste snad slepej?“ ale místo toho jsem přišla s definicí: „Drobné košer párečky v máslovém těstíčku s přílohou omáčkou,“ pronesenou tak formálním hlasem, že mi na to Eben nikdy nedovolí zapomenout.

„Správný název je ‚koktejlové párečky‘, ale tvůj styl se mi líbí,“ prohlásil, když se dosyta vychechtal v zadní místnosti.

„Prostě jsem se snažila, aby vypadaly... nevím, nějak důstojněji.“

„Říkej jim klidně, jak chceš. Jsou šeredně lepkavé, ale všichni je baští rychleji, než se stihneš zeptat, jestli k nim chtějí hořčici.“

Od té doby, kdykoliv některý host položil tuhle pitomou otázku, vymýšleli jsme si s Ebenem vznešená jména, aby prostý koktejlový páreček vypadal jako vybraná krmě. Ale hra na jména byla podstatně zábavnější, když jsme oba pracovali ve stejné místnosti. Dneska jsem na ni neměla náladu.

Až budu v Camelotu vedoucí já, zmizí z jídelního lístku.

Nasadila jsem služební úsměv od ucha k uchu, vyrazila do davu a nabízela táč každému, kdo vypadal, že ho jídlo zaujalo. Netrvalo dlouho a narazila jsem na další prokletí svého života – partu rozjívěných kluků. Na svatbě to vždycky byli oni, kdo dělal nejapné vtipy, moc nasávali a flirtovali se vším, co se hýbalo.

„Párečková lady!“ zahlaholil rudolící mladík v hnědém obleku. To bude speciální partička – rozjívění kluci, co dávají přezdívky. Alespoň si můžu být jistá, že tihle vědí, co jim servíruju.

„Pořádný večírek začne, až když přijdou párečky!“ dodal kdosi a hrubé ruce se vrhly po tácu, až nezbylo nic, jenom mastné skvrny a drobky na papírovém prostírání. Vrátila jsem se zpátky do kuchyně v naději na nějaké modernější předkrmy, jako třeba krabí jednohubky nebo smažené kousky sýra Brie s malinovou omáčkou. Místo toho jsem jen bezmocně přihlížela, jak mi Hank nakládá další várku mojí potravinové nemesis.

„Ty mě opravdu nenávidíš, že jo?“

Jenom zasalutoval a začal se věnovat dalšímu v řadě. Zpátky v Lancelotu jsem si dávala na čas a proplétala se pomalu davem, uhýbala sem a tam a snažila se vyhnout rozjívěncům.

„Hej, párečková lady!“

Lidi se začali obracet, aby se na mě podívali. Zastavila jsem se, zahanbená hlasitě vykřiknutou přezdívkou i smíchem, který vyvolala. Ve tváři už jsem dostávala z úsměvu křeče. Pomalu jsem kráčela k nim, ale přitom jsem si představovala, jaký by to byl pocit hodit po nich táč přes místnost jako frisbee a nechat je řešit následky.

„Grayson, to je přesně holka, jakou hledáš,“ prohlásil chlap v hnědém obleku.

Kluk, na kterého promluvil, se otočil a vrhl po mně oslnivý úsměv, který mě přiměl zapřemítat, jestli mám upravený účes. Byl mladší než většina z nich a měl tmavé střapaté vlasy, které mu padaly do očí. Nabídla jsem mu párečky, zjemnila úsměv a modlila se, aby nezačal klást nějaké otázky, protože jeho vzhled mi kompletně vyzkratoval mozek.

„Super. Sleduj tohle,“ prohlásil a popadl alespoň pět párečků. Zaklonil hlavu, vyhodil jeden páreček vysoko do vzduchu a chytil ho do pusy, za mohutného potlesku svojí skupiny. Zatímco žvýkal, nespouštěl ze mě oči – možná přemýšlel, proč nejásám s ostatními. Měla jsem pokračovat v práci, ale na sebevědomí, kvůli němuž se choval tak hloupě, bylo cosi, co mě fascinovalo. Byl to naprostý blbec, ale vsadím se, že ho nikdy nikdo neobvinil z toho, že je až moc tichý, jako mě.

Nasadil další trik – vyhodil dva párečky do vzduchu najednou a úspěšně je zase chytil do pusy. K velkému nadšení zaujatého publika. Ale tentokrát, když zase sklopil bradu, už se vůbec nesmál. Zbytek párečků mu vypadl z ruky a zuřivě ukazoval na krk.

Nikdo ve skupině nevěřil, že se opravdu dusí. Muž v hnědém obleku bušil pěstí do stolu a skandoval: „Gray! Gray! Gray!“ Grayův obličej znachověl a z koutku mu začala vytékat slina. Moje první myšlenka byla, že jestli zajde kvůli vtipu do takových krajností, musí to být úplný pitomec. Chystala jsem se odejít, když jsem si všimla divoké zvířecí paniky v jeho očích.

Pustila jsem ták a popadla jsem ho oběma rukama zezadu kolem pasu. Slova *pěst, palec dovnitř, těsně nad*

pupek se vynořila odkudsi z koutů mého mozku. Několikrát jsem stiskla směrem nahoru, ale nepomohlo to. Kdosi zakřičel o pomoc. Vnímala jsem zoufalý pohyb davu kolem, ale nepřestávala jsem tlačit pěst Grayovi do podbřišku. Pak jsem ucítila, jak se mu tělo uvolnilo. Zrovna když kapela skončila píseň *The Girl from Ipanema*, vyšla mu z pusy mazlavá hmota a s mlasknutím přistála na stole před ním. Kdosi zaúpěl. Gray se chytil oběma rukama stolu, předklonil se a kašlal. Zvuk. Dobré znamení. Pustila jsem ho a ustoupila. S každým dechem se mu na zádech napínalo sako v barvě námořnické modři. Muž v hnědém obleku před něho postavil sklenici vody, ale on ji mávnutím odmítl. Pak se napřímil a obrátil se ke mně. Pusu měl otevřenou, jako by se chystal něco říct.

Na okamžik zanořil své hnědé oči do mých. Otevřené, poctivé. *Toužebné*. Jako kdyby ten blbec, co vyhazuje párečky, byl jenom nějakou maskou, kterou si nasadil na večírek. Projela mnou vlna poznání. Znáš ho snad? Ne. Nikdy předtím jsem ho neviděla... ale... udělala jsem krok k němu.

Zamrkal a vykročil dopředu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

A pak mi pozvracel celé moje černé Reeboky.

Pozvracet někomu boty není zrovna nejlepší způsob, jak udělat dobrý první dojem.

Zvláště potom, co vám ten někdo právě zachránil život.

Otřel jsem si pusou do rukávu saka a zaostřil na její černé tenisky a louži zvratků kolem nich. Hučení davu bylo v mojí hlavě přehlušeno tlukotem mého srdce – *bu-bum, bu-bum* – a ostrou bolestí. Párečková lady vypadala jako socha strnulá v šoku, ústa jemně pootevřená a obočí zdvižené. Zvedla pohled od zvratků na podlaze k mojí tváři.

Dýchal jsem, a považoval jsem to za zázrak.

„Grayson?“

Ucítil jsem na sobě čísi ruce. Hlasy mě pobízely, abych si sedl. Kdosi mi přisunul židli a já jsem se na ni zhroutil. A celou tu dobu jsem se jí nedokázal přestat dívat do očí. Odhrnula si neposlušný pramínek vlasů z tváře a zasunula ho za ucho. Vzdálenost mezi námi se zkrátila, až tu byla jen... ona. A já. Oba klidní v okolním chaosu. Vlasy jí znovu spadly do obličeje. Moje prsty toužily je upravit. Chtěl jsem něco říct, ale pro jednu slova prostě nepřicházela. Pak mi výhled na ni zastínil táta.

„Grayson, jsi v pořádku?“

Všichni si mysleli, že si dělám legraci. Jasně, předstírat, že se dusím, to by odpovídalo vtípkům, které dělávám, ale pochybuju, že bych dokázal být tak přesvědčivý.

Tlesknul mi před obličejem.

„Co je, tati?“ zaskřehotal jsem. Svraštil mohutné obočí a vytáhl mě zase na nohy.

„Potřebuješ na vzduch,“ prohlásil a popadl mě za paži. Prošli jsme davem tvořeným širokou Barrettovic rodinou, vždycky připravenou zapařit. Natahoval jsem krk a hledal v moři rozrušených tváří Párečkovou lady, ale byla už pryč.

Táta mě vyvedl prosklenými dveřmi do zšedělé haly. Dveře se hladce zavřely a ztlumily zvuk přílišně přehnaného ztvárnění *I get a kick out of you*, které rozjela kapela. Odvedl mě do tichého koutu, hned vedle naleštěného brnění, což bylo tak neobyčejné, že to celou epizodu už úplně posunulo za hranice neskutečna. V hlavě mi bušilo.

„Grayson,“ začal.

„Tati, já jsem...“ přerušil jsem ho, ale najednou sem znovu dolehl hluk ze sálu, jak se dveře zase otevřely. *Párečková lady*. Ale ne, to je moje nevlastní máma, Tiffany. Nese se k nám a v ruce drží sklenici naplněnou jasně modrou tekutinou.

„Co se stalo?“

„Nic, jsem v pohodě,“ odbyl jsem ji.

„Žádné nic,“ vložil se do toho táta. „Skoro se udávil k smrti.“

Vypískla vysokým hlasem a odložila sklenici na krbovou římsu.

„Grayson Mathewe, jsi v pořádku?“ zeptala se. Jednou rukou mi přejela po vlasech, druhou po tváři

a důkladně si mě prohlížela. Tiff ráda používá moje prostřední jméno, když se děje něco důležitého. Hodně jsem ho slýchal pronášené našťvaným tónem, když mě minulé jaro vyhodili ze St. Gabe's. Tahle jemnější verze, téměř zašeptaná, to bylo něco nového a já jsem cítil, že to na mě začíná fungovat.

„Jsem úplně v pohodě,“ prohlásil jsem a setřásl ji. „Nemůžeme se prostě vrátit zpátky?“

„Grayi, jsem znepokojený. Budu mít lepší pocit, když tě někdo prohlídne. Můžeme zajet na pohotovost a být zpátky dřív, než rozkrojí dort,“ prohlásil táta.

Tiff vyskočila. „Jenom si vezmu kabát a rozloučím se s pár lidma.“

„Tiffany, ne. Ty zůstaň. Bav se,“ zastavil ji táta.

Položila si ruku na prsa a vzdychla. „Jsi si jistý?“

„Jo. Gray a já jenom vyplníme pár papírů a provětráme koule na pohotovosti. Nic, co bychom nezvládli sami.“

Potlačil jsem smích a pak jsem se zašklebil bolestí. Hrdlo mě pořád ještě bolelo.

„Blakeu, to musíš být opravdu tak hrubý?“ zeptala se Tiff.

„No tak, vždyť mě miluješ,“ zarazil ji táta a přitáhl si ji k polibku tak náruživému, že jsem si připadal jako úchyl, že tomu přihlížím. Když je váš táta akčnější v lásce než vy, je všude všechno špatně. Jako by se přirozený výběr zvrhnul.

Ještě si třeli nosy o sebe, když se k nám vydala žena v tmavém obleku. Zastrčila si pramen světlých vlasů za ucho, založila ruce a rozpačitě čekala, až se táta od Tiff odpojí.

„Ty jsi ten chlapec, co se dusil?“

Chlapec, co se dusil. To docela vystihuje sedmnáctý rok mého života.

„Ano,“ odpověděl jsem jí.

Obrátila se k supermilovníkovi Blakeu Barrettovi. „Můžu zavolat ambulanci, pokud si přejete. Jsem...“

„Ne, to nebude nutné, zastavíme se na pohotovosti,“ zarazil ji táta v půli věty. Oči se jí rozšířily a znovu si zastrčila vlasy za ucho. Bylo na tom cosi povědomého...

„Vy máte dceru,“ oznámil jsem jí.

„Grayson, vážně jsi v pořádku?“ obrátil se ke mně táta.

„Ona tady pracuje,“ pokračoval jsem a ignoroval ho.

„Ano, Wren. Znáš ji?“

„Zachránila mi život.“ Ta fráze zněla divně a jaksi dramaticky. Zůstala viset ve vzduchu.

„Opravdu? Byla jsem dole a dohlížela na jinou akci. Jakmile jsem se o tom doslechla, přišla jsem za vámi. Pořád ještě přesně nevím, co se stalo.“

Táta jí to stručně vysvětlil: „Začal se dusit párkem a vaše dcera mu pomohla Heimlichovým chvatem.“ Což znělo podstatně méně dobrodružně, než jak jsem to v té chvíli prožíval. Vynechal, že byl v tu chvíli u baru a že moji strýcové přihlíželi jako poplašený sbor, zatímco úplně cizí člověk převzal kontrolu nad situací.

Krásný cizí člověk, který má jméno.

Wren.

„Prosím, pošlete mi pak účet z pohotovosti,“ prohlásila Wrenina máma a podala tátovi vizitku. Náš hovor přerušil náhlý vpád chladného vzduchu a cosi bílého se kmitlo vstupními dveřmi.

„Strýčku Blakeu!“

Moje sestřenice Katrina se nesla přes halu v nadýchaných bílých šatech. Táta se k nám otočil a přejel si prstem přes hrdlo v gestu, které jsem si dokázal snadno přeložit. *Držte pusy zavřené. Nevěsta nemusí vědět, že na její svatbě někdo skoro přišel o život.*

„Trini, vypadáš nádherně,“ pochválil ji a políbil ji na tvář.

„Obřad byl tak dojemný,“ trylkovala Tiffany.

Postával jsem vzadu a připadal jsem si užitečný asi tak jako figurka s kývací hlavou. Tmavovlasá družička, se kterou jsem žhavě flirtoval pohledem během svatebních slibů, mi zamávala. Před dvěma hodinami mě příval adrenalinu z flirtování přiměl změnit názor na svůj vstup do mnišského stavu. Nebyl jsem s nikým od... Allegry. Svatební veselice, kde je každý nažhavený a připravený se bavit, mi připadala jako skvělá příležitost se vrátit do akce.

Ale teď mi na chození s holkama nezáleželo. Víc mě zajímala Wrenina máma a číšník, se kterým právě mluvila a který vešel za Katrinou. Položil si ruku na ústa, kývl a zmizel směrem k sálu. Chystal jsem se vyrazit za ním v naději, že mě dovede k Wren, abych jí mohl říct díky nebo jak se máš, nebo co se vlastně říká někomu, kdo vám zachránil život – ale táta mě chytil za rukáv.

„Tak pojď, Grayi.“ Mávl a naznačil cosi Tiff. Hosté se zatím řadili v sále a připravovali se na slavnostní příchod novomanželů. Krásná družička mi poklepa-la na rameno, když jsme spěchali kolem ní. „Zatan-cujem si pak?“ zeptala se. Její lesklé rty vypadaly sladké a hřejivé. Známý pocit nadšení z poznávání nového partnera mě přiměl se zastavit. Pak jsem si vzpomněl na Wren; jak se její tělo tisklo k mým zá-

dům, měkké, ale silné, a bojovalo za můj život. Přestože jsem neudělal vůbec nic pro to, abych si to zasloužil.

„Ne, přál bych si, aby to šlo, ale musíme odejít,“ odpověděl jsem jí a vyšel za tátou ven do chladného večera.

Táta se zastavil na vrcholu schodiště a hledal cigaretové pouzdro a zapalovač. Z kapsy mu přitom vypadla navštívenka. Točila se jako vrtule helikoptéry, až přistála na dolním schodu.

„Nesnáším svatby,“ ulevil si a z dolního rtu mu visela cigareta. „Na, pomoz mi,“ vyzval mě, podal mi zapalovač a udělal rukama zábranu proti větru, který přicházel od zálivu. Škrtnul jsem zapalovačem, až se objevil plamínek. Táta nasál, až to vypadalo, že ho něco bolí. Špička cigarety oranžově zaplála. Hodil jsem mu zapalovač a on ho schoval zpátky do kapsy.

„Měl bys přestat, táto,“ poznamenal jsem a přihlížel, jak vydechuje dlouhý proud kouře.

„Jo, jo, já vím. Přestat a jíst vlákninu z otrub. Mám to na seznamu. Ale no tak,“ bránil se.

Na dolním schodu jsem zvedl ztracenou vizitku.

„Na, tohle ti vypadlo.“

„Nepotřebuju to.“

„Ale... ona byla milá,“ namítl jsem a pocítil podivně ochranné nutkání.

„Milá?“ opáčil táta. „Grayi, ona se snažila chránit si zadek. Nechce, abychom se s ní soudili. Ne, že bych tohle snad Caswellům udělal.“

„Ty ji znáš?“

„Ne, ji ne,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. Pořádně si potáhl z cigarety a vypustil další dlouhý proud dýmu. „Jimmy Caswell patřil spolu se mnou k před-

ním hráčům na St. Gabe's. Ten rok jsme to dotáhli až na mistrovství.“

„Nikdy jsi o něm nemluvil,“ poznamenal jsem a přejel prstem po písmenech na vizitce.

Ruth Caswellová

Majitelka – Organizátorka společenských akcí

Camelot Inn

„Po střední jsme nějak ztratili kontakt. Teď pracuje jako právník pro město. Přehodil na mě pár klientů, ale to je tak asi všechno. Proč tě to tak zajímá?“

„Jen tak,“ zalhal jsem a vstrčil si vizitku do kapsy. „Tati, já vážně nepotřebuju do nemocnice.“

„Ale potřebuješ, Grayson.“ Elegantně černý mercedes nastartoval a rozsvítil světla, když jsme se k němu přiblížili. Táta si půjčuje auta, když chce udělat dojem na potenciální kupce nemovitostí. „Chováš se divně. A tvoje máma mi to dá pěkně sežrat, jestli tě nevezmu někam na kontrolu.“

Moje máma žije se svojí novou rodinou v galaxii jménem Connecticut. Od jejich přátelského rozchodu je to už šest let, ale táta jí pořád leze do zadku v čemkoliv, co se týká mě, jako kdyby jeden chybný krok mohl způsobit, že nám po bytě poleze sociálka a bude požadovat, abych žil s tím odpovědnějším rodičem. To, že mě vyhodili ze St. Gabe's, situaci jenom zhoršilo, jako by to snad byla tátova vina. Občas mám sto chutí s ním zatřást a zařvat: *Nech už toho a přestaň být srab*, a jindy ho zase úplně chápu. Nikdo neumí projevit zklamání tak jako moje matka.

„Proč bychom jí o tom vůbec říkali, tati? Cítím se fajn.“

„Pořád ještě mluví s některými členy rodiny, Grayi. To poslední, co potřebuju, je, aby se o tom doslechla od někoho jiného.“

„Ale tati, kdo to viděl? Strejda Pat? Při tom, jak moc pije, si to nejspíš stejně nebude pamatovat. No tak, pojďme zpátky.“

Znovu potáhl z cigarety a pak ji odhodil na zem a zašlápl.

„Nemůžu jít zpátky. Jako by tam na mě všechno padalo. Svatby jsou taková fraška.“

„Praví muž v druhém manželství,“ dodal jsem.

„To je něco jiného. Neměli jsme žádné takové nesmysly,“ prohlásil a ukázal ke Camelotu. „Byli jsme tam jenom my. Na radnici. A pak jsme zašli na pizzu do Denino's, pamatuješ?“

Čerstvý vzduch mě probral. Toužil jsem vrátit se zpátky, ale věděl jsem, že táta neustoupí. Možná bude lepší, když se tam nevrátím. Wren je stejně pravděpodobně někde v kumbálu a snaží se smýt moji DNA ze svých bot. Z toho se člověk tak rychle nevzpamatuje. Určitě budou i jiné příležitosti, kde se s ní setkat – a pokud ne, nějaké si vytvořím.

„Víš, pizza zní vážně skvěle. V Denino's mají asi stejnou čekací dobu jako na pohotovosti. Co myslíš, tati?“

„Barrettovic kluci na útěku. Jsi si jistej, že se cítíš dobře?“

„Nikdy mi nebylo líp.“

„Tak řídíš ty,“ prohlásil táta a hodil mi klíče.

Chytil jsem je a začal se soustředit na aktuální dění, místo na vnitřní pocit, že setkání s Wren znamená začátek něčeho důležitého. Setřásl jsem ten pocit a sedl si za volant.

Je to jenom holka, Grayson.

Holka, co mi zachránila život.

Přál jsem si odhrnout jí vlasy z tváře a cítit její tělo na mém – a to bez publika a hrozby blízké smrti.

Vztah s ní mi připadal jaksi *jiný*.

Skutečný.

Musím ji poznat blíž. Alespoň znám její jméno.

Wren Caswellová. Zbytek bude snadný.

V tomhle jsem dobřej.

TŘI WREN

Se šklubnutím jsem se probrala. Hodiny na stěně u paní Fioreové šly o deset minut pozadu. Pokaždé, když velká ručička doputovala na číslo šest, zadržela se a několik vteřin vydávala hlasitý cvakavý zvuk, než se odhodlala pokračovat ve svojí cestě kolem ciferníku. Kancelář obložená tmavým dřevem a pyšnicí se hnědým kobercem a oranžovými židlemi ve mně budila pocit, že jsem se přenesla do sedmdesátých let. A skutečnost, že se – na několik vteřin – čas skutečně zastavil, tomu nijak nepomáhala.

Jako dodatek k inspirujícímu projevu „Nikdo z vás se nedostane na Harvard“ s ní měl každý prvák na programu tři setkání po třiceti minutách, aby strategicky naplánoval svoji zvolenou studijní dráhu. „Tři sezení a získáte mapu k vlastní budoucnosti!“ hlásaly plakáty po chodbách, takže budoucnost zněla jako cosi, co můžete najít s kompasem a vodícím psem.

Alespoň jsem se ulila z chemických laborek, což je moje poslední hodina v tomhle hrozně ospalém pondělí.

Paní Fioreová se vrátila a za ní se táhlo aroma kávy. Zatímco si chystala kafe, pravděpodobně ve sborovně vykládala: „To tiché děvče, Wren Caswellová, sedí teď u mě v kanceláři – jako by se snad

mohla někam dostat. Jak to vůbec může být sestra Brooke Caswellové? Ta měla hodnocení ze střední školy takové, že bylo na první pohled jasné, že to dotáhne daleko.“ Napřímila jsem se a sledovala, jak si pokládá kávu na piják. Na hrnku byl obrázek dětiček jako od firmy Precious Moments s nápisem Bůh nevyrábí zmetky.

Několikrát poklepala na klávesnici a pak ke mně natočila monitor, abych na něj viděla. Moje jméno – Caswellová, Wren – se skvělo tlustým modrým písmem v záhlaví jakéhosi prázdného formuláře.

„Takže, Wren, s čím začneme?“ zeptala se a nasadila si brýle na blízko se zebřím vzorem.

Musím říct, že jsem chtěla mít paní Fioreovou ráda. Chtěla jsem s ní mít takový vztah, jaký vídáte v telce, kde je školní poradkyně vaše kámoška, za kterou se můžete zastavit, kdykoliv vás napadne, jenom říct čau a ona vám pomůže z nějakého směšného problému zahrnujícího sušenky pro školní burzu, které kdosi ochutil projímadlem, zatímco v pozadí slyšíme tlumenou nahrávku smíchu. Chtěla bych být jednou z těch studentek, které mají učitele za kamaráda, za někoho, kdo mě skutečně chápe – ale jakmile se v mojí blízkosti vyskytne někdo nadřizený, uzavřu se. O čem se tu dá mluvit jiném než o škole a o počasí? To nejsou zrovna témata na velké svěřování.

„Nemám potuchy,“ odpovím nakonec.

„To je ale ohromně vzrušující. Celý svět je ti vlastně otevřený, že?“

Celý, až na Harvard.

„Je to omračující,“ opáčím.

Tak omračující, že je jednodušší o tom nepřemýšlet. Myslela jsem, že chci pokračovat ve studiu, ale na

rozdíl od Jazz, která míří na Cornell ve stopách svojí mámy, nebo Maddie, která je odhodlaná dostat se na Pratt a stát se dalším Frankem Lloydem Wrightem², já jsem před sebou nikdy neviděla něco takhle konkrétního. Ne právo jako můj táta a Brooke. Joshovi se asi líbí na Rutgers, ale je to dobrý důvod se tam hlásit? Drsná realita mých průměrných známek mě nutí zvažovat, jestli moje cesta neleží jinde. Opravdu potřebuju bakaláře, abych mohla vést Camelot? Co kdybych začala rovnou po střední? Souhlasila by s tím máma?

„No, a právě proto máme tato setkání. Je třeba překonat ten omračující pocit. Vzít to do vlastních rukou. Máš v plánu pokračovat v dalším studiu na vysoké?“

„Já... ehm... možná?“ odpověděla jsem. „Taky jsem přemýšlela, jestli byste pro mě neměla nějaké jiné možnosti.“

Zaraženě na mě pohlédne nad zebřími brýlemi.

„Co tím myslíš?“

„No, co třeba, řekněme... Mark Zuckerberg, zakladatel Facebooku? Nedodělal vysokou, je však miliardář, aniž by k tomu potřeboval titul. Nebo co když vlastně ještě ani nevím, čemu se chci věnovat, ale třeba na to najednou přijdu, jako ten chlápek v reklamě na pojištění... který postavil Vatikán z párátek?“

„Vatikán z párátek?“ zeptala se a ohlédla se přes rameno na vadné hodiny.

² Frank Lloyd Wright byl jedním z nejvýznamnějších amerických architektů, spisovatel a obchodník s uměním. Podle jeho návrhů bylo ve světě postaveno více než 100 budov. Pozn. překl.

„Ano. Tedy, ne že bych chtěla zrovna tohle dělat, já jenom, no...“ Slova se mi hrnula z úst dřív, než jsem je dokázala zastavit. Odplouvala jsem od tématu. A začínala jsem se červenat. „Víte, naše rodina vlastní společenský podnik, Camelot. Říkala jsem si, že bych ho jednou mohla vést.“

To bylo něco, čeho se dokázala chytit; úsměv se jí vrátil do tváře. „Takže možná obchodní podnikání? Nebo tě víc zajímá společenská stránka firmy, kontakt s lidmi?“

„Nejsem si jistá.“

„No, můžeme zhodnotit tvoje zájmy pomocí škály a uvidíme, kam nás to zavede. Tady máš heslo ke svému účtu,“ prohlásila, vypsala mi na papír řadu písmen a čísel a podala mi ho. „Začni osobnostním dotazníkem. Naše nové počítačové programy dokážou neuvěřitelné věci. Můžeš využít některé vyučovací hodiny k tomu, aby sis vyhledala školy, dokonce i domluvila návštěvy. Můžeme se také podívat, kam všude můžeš rozeslat přihlášky...“

Pokoušela jsem se zpracovat všechny ty informace, ale na konci vyhrazených třiceti minut jsem byla ještě zmatenější než předtím. Slíbila jsem, že si vyhledám alespoň tři školy, kam bych se chtěla příští rok hlásit, a domluvím si termín na další setkání v únoru – což mi připadalo světelné roky daleko.

Když jsem přišla zpátky do laborky, kde už se mělo za deset minut končit, zamávala na mě Jazz. Naznačila jsem oběšení za krk a vyplázla jazyk.

„Tak dobré to bylo, slečno Caswellová?“ zeptala se sestra Marie.

Opravdu nejsem ten správný typ na vytváření vazby mezi učitelem a žákem.

„Tak o čem jste mluvily? Vyzvídala na tobě něco z osobního života?“ vyptávala se mě Jazz, když jsme konečně vypadly ze školy a kráčely po dlouhé příjezdové cestě podél budovy.

„Díkybohu ne.“ Představila jsem si reakci paní Fio-reové na incident s koktejlovým pářečkem minulý pátek v práci. *„Záchrana Graysona! Jak skvělé téma pro tvoji osobní esej! Jak jsi věděla, co máš dělat? Na co jsi při tom myslěla? Už pozornost všech mých kolegů v práci byla víc, než jsem dokázala zvládnout. Dokonce i Jazz a Maddie byly ohromené, když jsem jim o tom vyprávěla. Přestože to zní divně, sama netuším, kde jsem v sobě tyhle dovednosti vyhrabala. O Heimlichově chvatu jsem se učila ve zdravotědě a kolem plakátu na stěně jsem v Camelotu prošla víckrát, než dokážu spočítat, ale nic z toho mě nepřipravilo na skutečnost, že mám něčí život ve svých rukou.*

„Jenom normální školní věci,“ pokračovala jsem. „Mám si vyhledat vejšky. Promyslet, jak bych případně mohla zalepit díry ve svojí středoškolské kariéře.“

„Odkdy se chození na střední považuje za kariéru?“ zeptala se Maddie a odfukovala, jak nás musela dobíhat.

„Mads, nějak ti dochází dech,“ popíchla ji Jazz. „Měla bys jít se mnou někdy na štafetový běh.“

„Ne, chodíme s Wren na jógu. Třeba by ses mohla přidat ty k nám?“

„A kdy to teda začíná?“ zeptala se.

„Ve čtvrtek po Děkuvzdání.“

„Ve čtvrtek vždycky dělám u mámy v kanceláři,“ odmítla Jazz, „ale možná bych občas dokázala přijít na některou hodinu. Po dlouhém běhu jsem vždycky

hrozně namožená. Dělat obojí je super způsob, jak návazně trénovat, Mads. Jenom si to prober v hlavě.“

„Dokážu přijít na lepší způsoby, jak návazně trénovat. Pojdme si probrat v hlavě mnohem zajímavější věc – jak strávíme prázdniny kolem Díkůvzdání.“

„To je snadný. Jsem v práci,“ odpověděla jsem.

„Neee,“ udělaly obě.

„Ale jo.“

„A co zápas na Turkey Day? Všichni vysokoškolační budou doma ze škol...“ Mads se odmlčela, jako by si představovala celý stadion plný super kluků.

„No tak, Wren, je to tradice,“ přemlouvala mě Jazz.

Každým rokem na Turkey Day se hraje zápas mezi školami St. Gabe's a Bergen Point High. V podstatě je to zdejší verze superpoháru. Všichni chodí fandit dvěma zavilým soupeřům – klukům ze soukromé přípravy a klukům ze státní školy. Bergen Point obvykle vytře s obranářema ze St. Gabe's hřiště. A vždycky je přítomen i spodní proud, takže hra je víc zápas mezi třídami než mezi školními týmy. Děvčata ze Sacred Heart by měla fandit naší neoficiálně bratrské škole, ale Jazz, Mads a já jsme tam chodily spíš na čumendu – kluci ze státní, ze soukromé, cokoliv mezi – nám to bylo jedno, nikomu nestráníme. Jenže tento rok jsem nechtěla riskovat, že natreťím na Trevora, který bude doma na svátky. Je to velký stadion, ale svět je malý – to by přesně sedělo na moji smůlu, narazit na něj a udělat něco pitomého, jako třeba vylít si kakao na sako. Ani náhodou.

„Možná,“ vytáčela jsem se. Chtěla jsem jim dát alespoň nějakou naději. Došly jsme na konec příjezdové cesty a vyšly doprostřed společenského dění souvisejícího s naší školou. Tedy před školní bránu.

„Hej, Párečková lady!“

Ale ne.

„Wren, nezavolal na tebe ten kluk právě *Párečková lady?*“ zeptala se Mads a přidala do kroku, když jí došlo, co se to děje. „Panebože, to je ten blbící kluk, že jo? Tos nám neřekla, že je tak hezkej!“

Maddie odklusala ke Graysonovi, řekla něco, co ho rozesmálo, a mávla na nás.

„Wren, to je jak z filmu *Kráska v růžovém...* jak se Blaine hackne do Andieho kompu a pošle si jeho fotku,“ zašeptala Jazz a chytila mě za loket.

„Nech toho,“ odbyla jsem ji a pokoušela se umenšit svůj úsměv, protože pohled na něho ve mně opravdu budil neskutečný pocit, bylo to jako nějaká scéna z filmu, ale nechtěla jsem, aby to bylo tak nápadné.

Grayson vypadal mladší, než jak jsem si ho pamatovala. Vlasy měl rozčuchané, střapaté konce mu padaly do očí a měl na sobě svetr v retro stylu, takový ten se záplatami na loktech – a vypadal v něm kupodivu dobře. Nad levým okem v obočí se mu zableskl piercing, toho jsem si na svatbě nevšimla. A zase ten jeho úsměv – jako oslňující slunce, které mě nesmílovavě přitahuje na orbitu. Můj pokus ovládnout svůj nadšený úsměv vyšel naprosto naprázdno.

„Promiň, nemohl jsem si pomoci a musel jsem to na tebe zařvat,“ řekl, když jsem k němu došla. „A kromě toho nás vlastně nikdo nepředstavil.“

„Wren Caswellová,“ odpověděla jsem a držela se popruhu tašky tak pevně, jako by to byl můj záchranný pás. Bože, přála jsem si, abych předtím měla alespoň čas si do pusy strčit žvejku.

„Grayson Barrett.“

Jazz do mě štouchla.

„A, ehm, tohle je moje kámoška Jazz a s Maddie už ses viděl,“ ukázala jsem na ni, zatímco ona dál bedlivě zkoumala Graysonův vůz. Z jejího výrazu jsem poznala, že na ni moc velký dojem neudělal – alespoň ten vůz.

„Jazzzzzzzzz,“ prohlásil. Jazz se pustila mého loktu a zachichotala se.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se.

„Dýchám, takže všechno dobrý.“

Nějaká dívka na něj zavolala jménem a on mávl na pozdrav. V tu chvíli mi došlo, jak jsem byla pitomá. Nečeká tu na mě, je to jenom náhoda.

„No, tak myslím, že se ještě potkáme, ne?“ řekla jsem a začala couvat.

Gray se zamračil. „Ale já... já jsem přijel, abych se zeptal, jestli třeba nemáš náladu na kafe, nebo tak něco,“ nabídl. „Chci říct, kdybys... Můžu tě alespoň svézt domů? Vás holky samozřejmě taky, pokud chcete.“

„To je od tebe hrozně milé, Grayson, ale my zbožňujeme atmosféru místního autobusu – všechny ty tělesné pachy a tření se o naprosto cizí osoby,“ prohlásila Maddie a popohnala stále ještě oslněnou Jazz směrem ke křižovatce. „Tak si to užijte.“ Pak bezhlesně naznačila *zavolej mi* a zamávala mobilem ve vzduchu.

Když jsem se obrátila zpátky ke Grayovi, v očích mu pobaveně blýskalo. Nepřiměřeně silně jsem si uvědomovala masivní exodus děvčat ze Sacred Heart, spěch dívek na cestě domů a ubíhající vteřiny ticha mezi námi. Už teď mi chyběla Mads a její bryskní komentáře. Proč tu jen tak stojím? Oněmělá?

Grayův příjemný hlas nakonec to ticho prolomil.

„Takže, Wren, musíš jít rovnou domů?“

Otevřel mi dveře spolujezdce a já jsem nastoupila. Přitom jsem zvedla knihu, která ležela na sedadle. Platónova *Republika*. Zalistovala jsem stránkami. Všimla jsem si zvýrazněných pasáží a inkoustem psaných poznámek na okrajích první poloviny knížky.

„Lehké čtení?“ zeptala jsem se a podala mu ji, když nastoupil.

Vstrčil knihu do přední kapsy batohu a odložil ho na zadní sedadlo. „To je do hodiny.“

„Fakt? A kde?“ zeptala jsem se. Mohl by to být kluk z vejšky?

„Na St. Gabe’s.“

Grayson měl na sobě vybledlé modré džíny a pod svetrem přiléhavé bílé triko od Henleye – přistihla jsem se, že si ho prohlížím až moc dlouho. Nebyl v propínací khaki uniformě typické pro St. Gabe’s.

„Teda, ta hodina je v St. Gabe’s,“ pokračoval, když se motor auta probral k životu. „Já chodím na Bergen Point. Tam nemají filozofii.“

Auto bylo dokonale čisté – nikde žádné obaly ani plechovky od limonád. Dokonce se mu na zpětném zrcátku klínal i osvěžovač vzduchu od Yankee Candle s nápisem Home Sweet Home. Jemně jsem ho roztočila ukazovákem.

„Nech mě hádat – máma?“ zeptala jsem se s úsměvem.

„Ne, to všechno já. Proč by kluk nemohl mít dobře vonící auto?“

„Jasně, proč ne?“ Neměla jsem moc zkušeností s kluky ani s auty, ale můj brácha Josh měl v autě takovou špínu, že by ho snad za to mohli i odsoudit a Trev... Uf, proč na něho vůbec myslím?

Gray odrazil od chodníku a pomalu vyjel k první

křižovatce o blok dál. Po škole jsem si zapoměla vyrolovat sukni, a tak mi splývala v nudné délce až na kolena. Zkřížila jsem nohy v naději, že se mi podaří decentně ukázat trochu víc holé kůže. Grayson si všiml.

„Takže,“ prohlásila jsem a vytrhla ho z okukování. „Jak jsi to říkal? Chodíš na Bergen Point, ale docházíš na hodiny na St. Gabe’s? Nevěděla jsem, že to jde.“

Zmateně si projel rukou vlasy. „Ehm, aha – filozofie... Jo, máš pravdu, takhle to nejde. Měl jsem na filozofii chodit tenhle rok. A tak jsem si řekl, že se do toho prostě pustím sám.“

„Takže jsi *byl* na St. Gabe’s?“

„Jo, až do třetího.“

„To možná znáš mého bráchu, Joshe Caswella? Maturoval vloni.“

Přikývl. „Na St. Gabe’s zná víc nebo míň vlastně každý každého, ne?“

„A proč jsi odešel?“ zeptala jsem se. Naskočila zelená, ale on zaváhal a pevně sevřel volant. Až důrazné zatroubení zezadu ho přimělo se rozjet.

„Dalo by se říct, že mě požádali, abych odešel. Poslyš, pojďme si někam sednout. Tohle není věc, o které bych chtěl mluvit, když řídím. Nevidím ti do tváře,“ dodal a věnoval mi tak dlouhý pohled, až jsem se musela kousnout do rtu.

„Dobře,“ souhlasila jsem a pokoušela se zklidnit příval hormonů, který se mi rozeběhl po těle.

„Co tamhleta kavárna? Můžem si vzít jedno s sebou a vyrazit do parku. Je docela teplo. Nebo máš nějaké místo, kde se ti líbí?“

„Starbucks na South Cove?“

Zasténal.

„Nerad chodím do načinčaných kaváren. Zato znám bufáč s výdejním okýnkem, kde mají nejlepší francouzské pražené kafe v okolí. Budeš nadšená.“

„Zní to dobře,“ zalhala jsem. Kafe – načinčané, francouzské pražené i jakékoliv jiné – mi chutná jako kyselina z baterie, ale nechtěla jsem to zrovna teď zmiňovat. Zvlášť když mi řekl o odchodu ze St. Gabe's. *Trapné*. Nebyla jsem si jistá, jestli ten podivně stažený pocit kolem žaludku je přitažlivost, nebo varovné znamení. Jenom jsem věděla, že se mi ještě nechce domů.

Plechový zvonek ohlásil náš příchod do bufetu. Chlap za pultem se při pohledu na Graysona rozzářil.

„No chlape, kde jsi byl?“

„Spiro, jak jde život?“ odpověděl Grayson a vyrazil za pult, aby nám nalil kafe. Spiro plácnul Graysona po zádech, přešel mě pohledem a cosi mu zašeptal. Oba vyprskli smíchy. Cítila jsem, že se mi začínají červenat uši. Čekala jsem, až nás nějak představí, ale Gray mi jenom podal kelímek s kafem. „Smetana a cukr jsou tamhle, jestli chceš,“ ukázal a otočil se zpátky ke Spirovi. Přidala jsem si do kafe dost smetany i cukru, aby chutnalo jako horká čokoláda, a pokoušela se zachytit, čeho se týká jejich tlumený hovor. ... *těžký rozchod... mekáč... kámoš*. Grayson se ke mně přidal u pultu a našel si na kelímek víčko. Když jsem sáhla do tašky pro drobné, zarazil mě.

„Wren, prosím. Jedno kafe za záchranu života – to je to nejmenší, co můžu udělat.“ A vytáhl z kapsy pár bankovek.

„Díky,“ zamumlala jsem a soustředila se, abych důkladně zavřela tašku. Mozek mi úplně zvatovatěl,

když jsem slyšela jeho hlas vyslovit svoje jméno. Potlačila jsem ten pocit. Ať už je sexy, nebo ne, neměla jsem nejmenší potuchy, co po mně chce.

„Takže co mám říct Lennymu, až se tu zase bude po tobě ptát?“ dotazoval se Spiro a podával Graysonovi drobné. Gray je nasypal do kapsy a vedl mě ke dveřím. „Řekni mu, že jsem přešel na jiné věci,“ odpověděl a dveře se za námi zavřely. Když se naše pohledy setkaly, Grayson prostě řekl: „Práce.“

Přešel? Práce? Jakou práci asi může dělat v bufáci?

Než jsme došli do parku, slunce se chýlilo k západu a zalévalo obzor oranžovou září. Gray našel parkovací místo u rybníčku, kam se chodili lidé projíždět na lodičkách. Došli jsme šustícím listím k volné lavičce. Hlučně se tam hádaly dvě veverka a pak se začaly honit po stromě. Když jejich zvuky utichly, zůstal park tichý, až na občasně dupnutí běžců pro zdraví.

„Jak jsi vlastně věděl, kde mě najdeš?“ zeptala jsem se, odhodlaná zachovat si jasnou hlavu.

„Mám svoje způsoby,“ odpověděl tiše a zvedl obočí. V mém výrazu se muselo objevit něco z nejistoty, kterou jsem pocítila, protože se rozesmál.

„Omlouvám se, to znělo strašidelně. Tvoje máma nám dala vizitku. Tak jsem se dozvěděl tvoje příjmení. A pak jsem se poptal. Nebylo to zrovna náročné jako diferenciální počty,“ vysvětlil, opřel se a přehodil paži přes opěradlo lavičky, takže seděl napůl čelem ke mně. Objala jsem dlaněmi kelímek s kafem a nechala její vůni, aby mi stoupala k nosu. Byla jsem vážně zvědavá, proč ho „požádali, aby odešel“ ze St. Gabe’s, ale nevěděla jsem, jak na to mimochodem navést řeč.

„Jsi až moc zdvořilá. Nechceš vědět, proč mě vykopli ze školy?“ zeptal se.

„Asi jo,“ odpověděla jsem, překvapená, jak mi četl myšlenky. „Nebyla jsem si jistá, jestli to není moc osobní otázka.“

„Wren, už jsi mě objímala zezadu kolem pasu. Myslím, že fázi *příliš osobních* záležitostí už máme za sebou.“

„Che, dobrá připomínka,“ souhlasila jsem a pokoušela se nevnímat svůj vnitřní žár, který ve mně zaplápolal při představě, jak intimně už jsem se ho dotýkala. Foukala jsem si kafe a vyhýbala se jeho pohledu. „No tak jo, proč tě teda vykopli?“

Privřel jedno oko a přemýšlel, odkud nejlíp začít. Pak se zhluboka nadechl a prohlásil. „Byl jsem takový kuplíř. Přeprodával jsem ročníkové práce.“

Rozkašlala jsem se a málem se udusila kafem. „Kuplíř?“

Samolibě se zašklebil nad mojí reakcí. „No fakt. Byl jsem prostředník. Dával jsem lidi dohromady se správnýma odborníkama – měl jsem specialisty na chemii, dějiny, tvůrčí psaní; někteří byli ze St. Gabes, někteří odjinud. Něco jsem dělal sám. Pak jsem si přestal dávat bacha. A někdo dal řediteli tip. Jeden kluk odevzdal ročníkovou práci, která byla až moc dobrá. Pohrozili mu vyloučením a dostali mě.“

„A nikdo jiný se do potíží nedostal?“

„Pár mých zákazníkům dostalo podmínečné vyloučení, ale svoje dodavatele jsem nepráskl. To bych neudělal,“ prohlásil. „A to je pravý důvod, proč mě vyhodili – protože nejsem práskač.“

Nevěděla jsem, co mám říct. Já jsem člověk, který se bojí přijít do školy byť jenom o vteřinu pozdě, a on

je ochotný přiznat – a dokonce se chlubit – svým totálním přehlížením toho, co by kdokoliv s kouskem svědomí označil za... prostě špatné. Bedlivě si mě prohlížel a čekal na nějakou další reakci. Vůbec nevypadal zahanbeně, nebo že by něčeho litoval.

„Ty ses nebál, že tě přitom chytí?“ zeptala jsem se.

„V tu chvíli jsem o tom nepřemýšlel. Dělo se toho tolik.“

Dělo se toho tolik. Jako čeho? Chtěla jsem se vyptávat dál – ale chci to opravdu vědět? Možná bych měla z našeho rozhovoru jiný pocit, kdybych v poslední době nebyla tak posedlá svými nijak zářnými školními výsledky. Štvalo mě, jak je to všechno nefér.

„Ale... věděls, že to je nesprávné.“

„*Nesprávné* je hrozně subjektivní termín, nemyslíš?“

Pokusila jsem se zasmát, ale nevyznělo to vesele.

„Ne. Je dost černobílý.“

„Nebylo to zrovna nejchytřejší, ale... zkus se nad tím zamyslet z tohoto pohledu: ve skutečném životě lidi používají externí zdroje neustále. Někteří moji zákazníci měli kromě všech školních povinností a úkolů ještě práci. Po takových službách byla poptávka – a já jsem ji naplnil. Jednoduchý. Ekonomie prvního ročníku. Alespoň takhle jsem si to obhájoval. Jenže mi to moc nežrali, a tak jsem vyletěl.“

Graysonův argument byl tak přesvědčivý, až jsem téměř zapochybovala.

„No, tohle je trochu jiné než klasické využití externích zdrojů,“ namítla jsem.

„Wren, St. Gabe's je dost divoký místo. Jsou tam kluci, jejichž rodiče vydělávají víc peněz, než my dva uvidíme za celý život – a pak kluci na stýpku, jejichž rodiny každý měsíc stěží vyjdou. Pro ty, co si nemů-

žou zaplatit školné, jsou dobrý známky nejsilnější zbraní. Potřebovali podnikání, jako bylo to moje. Měl jsem pocit, že pomáhám lidem.“

„Myslím, že to je prostě něco, co bych nikdy neudělala. Odkládala jsem psaní ročníkových prací na úplně poslední chvíli, ale i když stály za bačkoru, ale spouň byly moje.“

„Joj, ty jsi hotová skautka.“

Znovu se změnil v blbce, co vyhazuje do vzduchu párečky... nebo byl takový vždycky, jenom mě jeho zvláštní auto a vstřícný úsměv připravily o obezřetnost. Nejsem až tak daleko od domova, můžu se projít. Postavila jsem se a odhodila kafe do nedalekého koše.

„Mno, ehm – tak díky za kafe a za svezení, ale budu muset jít.“

Vyrazila jsem pryč, ale pak jsem si uvědomila, že jsem nechala tašku v jeho autě. „Budu potřebovat svoji tašku.“

Grayson se zamračil a vylil zbytek svého kafe do suchého listí. Zvedl se, odhodil kelímek do koše a zamířil k autu. Šla jsem za ním, na každý z jeho dlouhých kroků bylo zapotřebí dvou mých. Když došel k autu, otevřel dveře u spolujezdce, vytáhl moji tašku a podal mi ji. Naše prsty se krátce setkaly, když jsem si ji přebírala.

„Asi si myslíš – proč jsem toho blbce vůbec zachraňovala?“ prohlásil a opřel se o auto.

Naše pohledy se setkaly. Blbec byl pryč. Jediné, co zbylo, byl ten toužebný pohled – jako těsně po tom, co jsem ho zachránila. Co ode mě chce?

„Ale Graysoně, to proboha ne. To si vůbec nemyslím,“ odpověděla jsem a o krok couvla.

„Tak co si vlastně myslíš?“ vyptával se dál a potřásl hlavou, aby odhodil vlasy z čela. V tu chvíli jsem myslela jenom na to, jak dobře vypadá, když tohle dělá. *Wren, do háje, vzpamatuj se!*

„Prostě jsi narazil na citlivou záležitost, jasný? Tohle poleletí jsem totálně podělala a je mi z toho zle, ale ne tolik, abych podváděla. Leží na mně všechnen ten hnusnej tlak mít dobrý známky, o kterým jsi mluvil. Ale nedaří se. Ne tak jako mým kámoškám,“ vysypala jsem všechno, co jsem nedokázala přiznat Jazz a Maddie, v jednom dlouhém proslovu. „Proč nás vůbec musejí škatulkovat? Co měří školní známky? Všechno, co o mně moje pořadí na stupnici říká, je, že jsem průměrná. A k tomu všemu se ode mě čeká, že mám jasno v tom, co bych chtěla udělat se svým životem, ale vím, že se v životě nedostanu na Harvard, takže super, alespoň jednu věc můžu ze seznamu možností škrtnout.“

„Ty ses chtěla hlásit na Harvard?“ zeptal se Gray.

„Zapomeň na to,“ zafuněla jsem a odvrátila se. Pod nohama mi šustilo spadané listí a podtrhovalo můj chvatný odchod. Klusal vedle mě, aby mě dohnal, a pak se mi postavil do cesty. Pokusila jsem se ho obejít, ale vždycky postoupil přede mě. Zastavila jsem se a zahleděla se skrz už napůl holé větve. Obloha měla odstín temné soumravné modři. Brzy bude tma.

„Wren, prosím,“ hučel do mě Gray. Postavil se tak, abych se mu musela dívat do tváře, a zvedl ruce, jako že se vzdává.

„Musím jít,“ prohlásila jsem a protáhla se mu pod paží. Popadl mě za loket, takže jsem se musela otočit k němu.

„Proč jsi mě zachránila?“

Ta otázka mě zarazila. Vyprostila jsem paži. „Třeba proto, že ses dusil?“

„Já vím, jenom že... Proč ses ujala situace? Kdyby to bylo naopak a stál jsem tam já, myslím, že bych se do toho nepustil.“

„Takže mi tu říkáš, že bys mě nezachránil?“

Přešel si rukou tvář. „Ne, tak jsem to nemyslel... Ne tebe osobně, ale kohokoliv. Nevěděl bych, co dělat.“

„Určitě jo. Je to jednoduchý. Zdravověda prvního ročníku.“

„OK, tohle jsem si asi zasloužil,“ přiznal. „Prostě se snažím říct, že bych asi zpanikařil. Panikařil jsem. Myslel jsem, že je po mně, než ses mě ujala.“

„Někdo by ti určitě pomohl,“ uklidňovala jsem ho.

„Možná – a možná taky ne. Co vím jistě, že jsi mi pomohla ty,“ řekl a vstrčil si ruce do kapes. „Myslím, že jsem ti přišel poděkovat za to, žes mi zachránila život.“

Kolem proklusal běžec. Drtila jsem nohou suché listí a vstřebávala, co Grayson řekl.

„To je stejně divný, ne?“ řekla jsem nakonec a ustoupila.

„Co?“ zeptal se.

„Mám pocit, jako bych tě znala, ale přitom to není pravda,“ začala jsem. „Prožili jsme spolu vypjatou situaci, ale... tím to skončilo, ne?“

„Nemusí to tak být,“ odpověděl, „nebo jo?“

Zamnula jsem si ruce, abych si je zahřála, a založila si paže na hrudi. „Myslím, že bych radši měla jít.“

„Jistě,“ odpověděl a vytáhl z kapsy klíče. „Odvezu tě domů.“

„Ne, to je v pohodě, nebydlím daleko. Ale...“